

Сонет 19

Щоб мучить мене

Джон Донн

Щоб мучить мене, крайнощі у всім
Зійшлися; я - клубок із протиріч;
В душі моїй зустрілись день і ніч;
Веселий щойно - враз стаю сумним,
Впадаю в гріх й розкаююсь у нім,
Любов кляню й хвалу їй шлю навстріч;
Вогонь я й лід, жену й тікаю пріч;
Німиї в мольбі, великий у малім.
Я зневажав ще вчора небеса -
Молюсь сьогодні й Богові лещу,
А завтра вже від страху затремчу -
Й набожність потім знов моя згаса.
Коли тремтів від страху я - ті дні
Спасіння, може, принесуть мені.

Оригінал (англійською)

Oh, to vex me, contraryes meet in one:
Inconstancy unnaturally hath begott
A constant habit; that when I would not
I change in vowes, and in devotione.
As humorous is my contritione
As my prophane Love, and as soon forgott:
As riddlingly distemper'd, cold and hott
As praying, as mute; as infinite, as none.
I durst not view heaven yesterday; and to day
In prayers, and flatt'ring speeches I court God:
To morrow I quake with true feare of his rod.
So my devout fitts come and go away
Like a fantastique Ague: save that here
Those are my best dayes, when I shake with feare.